

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2016/1

Hittanosok karácsonya

„Szeretetten szolgálatok egymásnak.” (Gal 5,13)

Mézessütés

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Örülök, hogy tehetem

*Novemberi gyülekezeti hétvégénken a tanítványképzés programunk keretében „Hit és hivatás” témáról volt szó. A második előadást **Kunné Ország Marianna** tartotta.*

36 éve az egészségügyben dolgozom, jelenleg a kórházban vagyok altatóasszisztens. Amikor 13 éves koromban kórházba kerültem, akkor dőlt el bennem, hogy betegeken szeretnék segíteni. Általános iskola után ápolónői képesítést szereztem. Élveztem a nővéri munkát, tetszett, hogy segíteni tudok!

Úgy gondoltam azonban, hogy többet is tudnék tenni. Jó tanuló voltam és érdeklődő.

Három év után, altatóasszisztensként kerültem a műtőbe, ekkor éreztem, hogy megtaláltam a helyem: ez az, amit csinálni szeretnék! Fontosnak éreztem a munkámat. Felelősségteljes és izgalmas is egyben. Az altatással, vénás injekciók beadásával a műtétek alatt rajtam is múlik az emberek élete, gyógyulása. Teljesen emberi és világi gondolkodással kezdtem magam egyre „nagyobbnak” érezni. Növekvő önbizalmam túlbuzjánzását magánéleti problémák akadályozták. Szüleim, testvérem korai halála, valamint házasságom zátonyra futása gátolta szakmai „növekedésemet”. Válságos időszakomban keserves erőfeszítésnek éltem meg minden napot a munkámban is. „Nagyságom” már csak arra korlátozódott, hogy „jaj, csak el ne rontsak vala-

mit!” Aztán egy csúnya allergiás reakció miatt én kerültem halál közeli helyzetbe. Egy gyógynövényes teától, az éjszaka közepén majdnem megfulladtam. Intenzív osztályra kerültem, megmentették az életemet! De vajon Ki? Kérdések toltultak egymás után bennem: Miért ébredtem fel?

Miért érkezett időben a mentő? Miért élek? Kitől függ, hogy mikor halunk meg? Egyáltalán: ki irányítja, hogy mikor, kivel, mi történik? Azon az éjszakán megfogalmazódott kérdéseimre választ keresve nemso-kára Istenre találtam.

A gyülekezethez csatlakozva, Bibliát olvasva,

kiscsoportba járva ismertem meg az Úristen hatalmát, kegyelmét, feltétel nélküli, irgalmas szeretetét.

A munkahelyemen értetlenül fogadták, amikor a korábban általam hazavitt, szuper, nedvszívó textil pelenkákat önként visszaszolgáltattam. Nem is tudtak róla, és nem is értették, miért zavartak a nálam jogtalanul lapuló darabok.

Isten megtisztító, megbocsátó szeretetéről beszélve nemcsak értetlenkedéssel találkoztam a kollégák körében, hanem komoly tiltakozással is. A főnökösszonyom kerek perec megtiltotta, hogy erről beszéljek, mondván, ez munkahely, itt dolgozni kell, ne „agitáljak” én itt senkit! Különösen a nyári táborozás után sugárzott rólam valami, ami végül felkeltette az érdeklődését. Néhány év után eljött velem egy ilyen táborba, és aztán a gyülekezetbe is. Ma is kedves testvérem, barátnőm lett, most már nyugdíjas.

A betegekhez is más lett a hozzáállásom. A segítségnyújtás ezután másképp volt fontos! Nem a „mit?”, hanem a „hogyan?” lett lényeges, a Bibliából tanult arany szabály szerint:

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük” (Mt 7,12).

Az is segített nekem ebben, hogy betegként megtapasztaltam a másik oldalt is (császármetszés, gyermekeim műtétje stb.). A feladatomon túl most már arra is figyeltem, hogy a betegek mit érezhetnek, gondolhatnak, illetve mi eshet jól nekik: egy plusz takaró, ha fázik; egy nedves törülés, ha szárad a szája; egy fejpárna, ha nem szeret laposan feküdni; egy nem könyökhajlatba szúrt infúzió, ami akadályozná a mozgását stb.).

A korábban odaadóan, lelkesen végzett munkám szeretettel párosulva így vált igazán hivatásommá. Igyekeztem is sok-sok évig eszerint dolgozni, gyülekezeti tagokat, ismerősöket látogatni.

A kórházlelkészünk egy alkalommal meghívott beteglátogató képzésre. Arra gondoltam, hogy évek óta látogatok betegeket, mi újat tudna mutatni valaki. Már az első kurzuson megszágyenülve állapítottam meg, hogy bizony, van mit tanulnom. Nemcsak a jó pap tanul holtig, hanem a hívő ember is!

Jó, hogy a kórházban működik a lelkesi szolgálat, ami nemcsak a betegnek, de a hitben élő dolgozóknak is komoly támasza. A havonta egyszeri dolgozói áhítat töltökezési lehetőséget ad, a közös imádság növeli az összetartozás erejét, valamint új lendületet ad a további szolgálathoz. Én ugyanis ma már a hivatásomat szolgálati területnek tartom, ahol kicsiny-

ke, de hasznos csavar lehetek Isten komoly gépezetében. Egy kedves szó, mosoly, bátorítás a műtőben vagy a betegágyon az Ő jóságát közvetíti, amit én továbbadhatok. Az évek folyamán a duzzadó önbizalmamat egyre jobban az alázat váltotta fel. Ma már tudom, hogy Isten nélkül nem is itt lennék. A válasz miatt egyedülálló anyukaként például nem tudtam ügyeletet vállalni – mégsem küldtek el! A nehéz körülmények, feszült helyzetek, fáradtság, kimerültség ellenére sem követtem el végzetes hibát. Bizony, nagy a felelősség, hogy rajtam is múlhat emberek élete, gyógyulása! Az Úr őrzött meg!

Egy-egy küzdelmes vénaszűrés vagy műtéti komplikáció megoldása is nagy hálaadásra indít. Leginkább az *Ó, hogy volt idő, mikor még éltem csak magamnak én* kezdetű Halleluja-ének refrénjei fejezik ki ezt:

... Semmit Te, mindent csak én.

... Van mit Te, de van mit én.

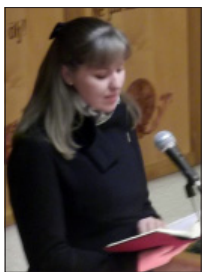
... Többet Te, kevesbet én.

... Mindent csak Te, semmit én.

A kórházon kívül is szolgálhatok a hivatásommal. Az évenkénti gyülekezeti nagytáborunkban az egészségügyi készenlétben tudok segítségül lenni. Emlékezetes eset, hogy néhány éve itt, egy templomi istentisztelet előtt, a padok között halt meg egy bácsi. Sikerült újraéleszteni egy másik gyülekezeti tagunk segítségével, és még másfél évig maradhatott közöttünk Isten kegyelméből. Ha csak ezért kellett ezt a szakmát tanulnom, már megérte, de ha másnak is hasznára lehetek, csak még nagyobb örömet jelent.

A diakonissza jelmondat, „jutalmam, hogy tehetem” számomra kiegészül azzal, hogy *örülök, hogy tehetem!*

A legáció és én

Legáció... Mit is jelent? A Debreceni Református Hittudományi Egyetem ősi hagyománya szerint karácsony, húsvét, illetve pünkösöd szent ünnepeire kiküldi hallgatóit

az ország különböző gyülekezeteibe. A hallgatókat ilyenkor legátusnak hívják (a legátus szó küldöttet jelent). Ezekben a gyülekezetekben a teológusok különböző szolgáltatásokat végeznek (igehirdetés, ágendázás, úrvacsorai jegyek kiszolgáltatása stb.) De ezt az alkalmat jó néhány fontos dolog előzi meg. A legáció előtt majdnem egy hónappal történik meg a legációs választás, ahol a teológusok kiválasztják, hogy melyik gyülekezetbe mennek az ünnepen. A választás lezajlása után három napja van a hallgatónak, hogy felvegye a kapcsolatot a választott gyülekezet lelkészével, és egyeztessen jó néhány dologról, például, hogy hány szolgálata lesz, hány prédikációval készüljön, mikorra érkezzen meg az ünnepen stb. Ha mindez megvolt, akkor az alsóbb éves hallgatónak meg kell tanulnia annyi prédikációt a legátus kötetből (az ünnepre előre megírt prédikációkat tartalmazza), amennyit a lelkész kér, és ezt majd az egyetem tanárainak felmondani. A felsőbb éves hallgatók már maguk írják a prédikációkat. A legációról dokumentum is készül, ez a Libellus, amely a lelkész és a legátus tapasztalatait rögzíti.

Most hadd meséljek egy kicsit arról, hogy mit jelent számomra a legáció. Lehetőséget... Minden évben háromszor van lehetőségem tanulni, persze nem úgy, mint az egyetemen, mert ugye amit látunk és megtapasztalunk, teljesen más,

mint olvasni róla. Lehetőségem van új emberekkel megismerkedni, új helyekre ellátogatni, és nem utolsósorban kipróbálni magam legátusként „élesben is”. Azt mondják, hogy a teológusok az első legációjukra mindig emlékezni fognak. Ez igaz! Számomra is felejthetetlen élmény volt. Természetesen, mint minden ismeretlentől, fél az ember, így én is kicsit szorongva indultam el Gelénesre, mert nem tudtam, hogy mi vár ott rám. Hála Istennek minden a lehető legjobban alakult, nem estem le a szószékről, nem felejtettem el, hogy mit kell mondanom... Komolyra fordítva a szót, nagyon megszerettem az ottani lelkészt és a feleségét, de ez elmondható szinte az összes helyről, ahol voltam: Lónya, Kismarja, Tuzsér és most karácsonykor a Nagyerdei Gyülekezet. Ez utóbbi mindegyiktől különbözött, jó értelemben. Itt ismerős volt minden, nem volt bennem akkora félsz, mint a többi helyen. A sok kedves ismerős arc megnyugvást adott, és nagy örömmel töltött el, hogy itt szolgálhattam. Csak pozitív dolgokat tudok felhozni, és nagyon jól éreztem magam ezalatt a pár nap alatt. Remélem, hogy lesz még lehetőségem, hogy legátus minőségben állhassak ezen a szószéken. Korábban azt mondtam, hogy egy teológus mindig emlékezni fog az első legációjára. Helyesbítenék! Minden egyes legációjára emlékezni fog élete végéig. Minden egyes pillanatra, hogy milyenek voltak a helyek, a zajok, az emberek. Mert minden egyes legáció más és más, és mindegyiken történik valami, ami felejthetlenné teszi azt a néhány napot. Hálás vagyok, hogy átélhetem ezeket a pillanatokat, mert nincs fogható ehhez az időszakhoz. Soli Deo Gloria!

Véha Krisztina

Kántálás a Kenézy Kórházban

Idén ismét, már második alkalommal vettem részt a Kenézy Kórházban szervezett karácsony előtti kántáláson.

Több minden volt, ami újra visszavitt oda, a betegeken való segítéstől a különleges, kis-sé nyomasztó, ugyanakkor boldog hangulaton

át egészen a karácsonyra való hangolódásig.

De ami mind tavaly, mind pedig most legjobban megérintett, az a betegek arca – egyesek könnyes szeme, mások emlékező tekintete – és az érzéseik, amikor a kántálók énekeit hallgatták.

Ebben az évben több olyan osztályt látogattunk meg, amelytől kezdetben kissé tartottam, mint például a művese állomás, s bár talán szorongva mentem be oda, minden alkalommal boldogan jöttem ki.

És ekkor jöttem rá, azt hiszem, hogy az év legtöbb napján az ember magával és saját problémáival van elfoglalva – egy rohanó világban, sok tennivalóval nem mindig figyelünk a körülöttünk lévőkre.

Ám most, az adventi elcsendesedés időszaka-

kában, amikor Jézushoz talán közelebb vagyunk, mint az évben bármikor, elég csak kinyitni a szemünket, és rájönni, hányan kénytelenek rossz körülmények között, nélkülözésben tölteni az ünnepet, akárcsak ezek a betegek a kórházban, távol a szerető családtól és az otthon melegétől. S ahogyan ott járkáltunk a folyosón, énekelve a karácsonyi dalokat, talán egy kis fényt, boldogságot tudtunk hozni az itt fekvő betegeknek, egy kis emléket idézve fel a szívükben, hogy szebben teljen számukra az ünnep.

Pribula Eszter, Szilász ifi

A kismamák adventi koszorút készítenek

Adventi koszorúkészítés

Életképek

Szenteste a kamarakórus szolgált

Ifjsek adventi szolgálata

Ifis adventezés

Gyermekórások a fél 11-es istentiszteleten

Gyermekórások a fél 9-es istentiszteleten

A kórus adventi szolgálata

Szivárvány címzése

Éneklés a Vakok és gyengénlátók otthonában

*Adománygyűjtést szerveztünk
Kárpátaljaiak számára*

(folytatás)

Gyülekezetünkben a 40 megkeresztelt közül hárman voltak felnőttek. A 30 konfirmált között pedig 13 felnőtt is csatlakozott gyülekezetünkhöz. Házasságkötésére 25 pár kérte Isten áldását. Isten ígéje hirdettetett vigasztalásul 63 temetésen.

A területünk sok ezer lakosa közül mintegy 850 család (közel 2.600 lélek) vállalt részt anyagilag is egyházfenntartói járulékának befizetésével gyülekezetünk szolgálatából, életéből.

Köszönjük mindazoknak, akik személyi jövedelemadójuk egyik 1%-át a „Nagy-erdei Egyházközségért” közhasznú alapítvány javára ajánlották fel, és így is támogatták közös szolgálatunkat.

Továbbá köszönjük, akik jövedelemadójuk másik 1%-át a Magyarországi Református Egyház javára ajánlották fel, és így segítették országos egyházunk szolgálatát.

Gyülekezetünk – a hitoktatói óradíjakat leszámítva – lényegileg csak tagjainak egyházfenntartói járulékából, perselypénzéből és adományából (összesen közel 22 millió forintból), valamint sokak önkéntes munkájával végezte sokrétű szolgálatát.

Szeretettel köszöntjük a gyülekezetünkhöz közeledőket és új tagjainkat. Fáradozunk együtt azon, hogy régi és újabb gyülekezeti tagjaink otthon érezzék magukat közösségünkben, és együtt buzduljunk fel a közös szolgálatra!

Folytatni szeretnénk az evangélium hirdetését és mindazt, ami áldásosnak bizonyult. Feladatunk megtartani mindenben a szeretetet és a lényegi dolgokban a testvéri egyetértést.

Püski Lajos

Hírek

Imahét a krisztushívők egységéért 2016. január 17-24.

„Arra hívtunk, hogy az Úr nagy tetteit
hirdessük!” 1Pt 2,9

Január 17. vasárnap, 17.00 óra: **Görög Katolikus Templom**, Igét hirdet: Palánki Ferenc rk. püspök

Január 18. hétfő, 17.00 óra: **Evangélikus Templom**, Igét hirdet: Felföldi László rk. általános helynök

Január 19. kedd, 17.00 óra: **Nagyerdei Református Templom**, Igét hirdet: Pafkó Tamás bapt. lelkész

Január 20. szerda, 17.00 óra: **Szent Anna Római Katolikus Székesegyház**

Igét hirdet: Dr. Fekete Károly ref. püspök

Január 21. csütörtök, 17.00 óra: **Kossuth utcai Református Templom**, Igét hirdet: Kocsis Fülöp gk. érsek-metropolita

Január 22. péntek, 17.00 óra: **Baptista Imaház**, Igét hirdet: Vad Zsigmond ref. esperes

Január 23. szombat, 17.00 óra: **Szent László Római Katolikus Templom**

Igét hirdet: Derencsényi István ref. főjegyző

Január 24. vasárnap, 17.00 óra: **Református Nagytemplom**, Igét hirdet: Dr. Fabiny Tamás ev. püspök

♦ Az ökumenikus imahét perselyadományát debreceni egyházi fenntartású *roma szakkollégiumok* támogatására ajánljuk fel.

♦ **Január 31-én** a fél 11-es istentiszteleten **ifisek** is szolgálnak.

♦ **Családi istentisztelet** lesz a hittanosok és családjuk számára **január 31-én** 3 órától.

♦ **Teaház** lesz **január 31-én** 4 órától.

♦ **Ételosztás hajléktalanoknak: február 6-án.**

♦ **Úrvacsorás istentiszteletek: február 14-én** fél 9-kor és fél 11-kor. Előkészítő alkalmak: **február 11-13.** (csütörtök-szombat) 5 órától.

Imádkozzunk...

♦ nélkülözőkért, ♦ gyászolókért, ♦ megpróbáltatásokban levőkért.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek: **Kenézy Kórház** – 511-777/1943; **Klinika** – 319-057

Európa Rádió – 94,4 MHz

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: Litográfia Készült 400 példányban

24. évfolyam 1. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyerdo.hu